

Pam i toc

Nosaltres volem engegar una secció fixa amb el nom: I tu, a què jugaves. Aquesta pretén recuperar una part de la nostra cultura una mica oblidada com són els jocs tradicio-

nals. A partir d'entrevistes a la gent més gran del nostre poble, i per tant als autèntics baguls de saviesa, anirem explicant els jocs i els seus materials.

El primer joc que explicarem es diu a PAM i TOC, i és molt senzill. Es jugava amb bales. Eren boles rodones principalment de fang. Es tiraven les boles, i aquella que quedava més a prop de la ratlla marcada sortia la primera. La mida era un pam per apropar-se a la bola del contrari. Si la tocaves guanyaves la seva bola i si no tirava el company.

*Montse Prats i
Encarna Mecias*

Compte amb les joguines

LA INFORMACIÓ DE L'ETIQUETATGE

- Nom o raó social i domicili del fabricant o importador.
- Edat adequada per a la utilització de la joguina, sempre que sigui necessari, o l'avertiment que sigui utilitzada sota la vigilància d'un adult.
- Instruccions d'ús.
- Avertiment del perill que representa un ús inadequat.
- L'exhibició del logotip CE ens indica que reuneix les normes de seguretat establertes per la Comunitat Europea.

SEGURETAT

Els fabricants han de tenir en compte, entre d'altres, els punts següents:

- Les joguines i els seus components destinats a nens menors de 36 mesos han de ser de dimensions suficients perquè no se'ls puguin empassar.
- Els materials no han de ser inflamables i, si es cremen, han de fer-ho lentament i amb poca velocitat de propagació de la flama.
- Les joguines han de ser fabricades i dissenyades de forma que la

- seva ingestió, inhalació, contacte amb la pell, les mucoses o els ulls no presentin risc per a la salut o perill de ferides.
- La tensió elèctrica de les joguines que funcionen amb electricitat no pot ser superior a 24 volts.

- publicitària.
- Les joguines bèl·liques fomenten la violència.
- Cal llegir les etiquetes i les instruccions de funcionament.
- Les joguines més cares no són les millors.

A TENIR EN COMPTE

- Cal tenir en compte l'edat i el nivell de maduresa del nen.
- Les joguines han d'estimular la imaginació i la creativitat.
- Evitar les distincions de sexes a l'hora d'escollir una joguina fomenta una educació menys discriminada.
- Hem de ser crítics amb la publicitat i ensenyar als nens i nenes a ser-ho, perquè aquests productes són el blanc de l'estratègia

- Comparar preus i no esperar a última hora per fer les compres protegeix els nostres interessos econòmics.

*Informació de l'Oficina de
Consum del Consell
Comarcal del Segrià*

El nou menjador escolar

EL NOU MENJADOR ESCOLAR DEL CEIP DOCTOR SERÉS

El propassat dijous, dia 21 de setembre de 2000, va ésser inaugurat el nou menjador escolar en el CEIP Doctor Serés d'Alpicat, pel Sr. Ramon Alturo, delegat del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya a Lleida.

A l'acte hi assistiren les autoritats locals, presidides per l'alcalde, Sr. Pau Cabré Roure, acompanyat per la regidora de Cultura, Sra. M. Alba Roure Gilart, i altres regidors. També varen assistir l'inspector tècnic d'Ensenyament Primari, Sr. Ramon Castelló, l'arquitecte escolar del Departament, Sr. Rovira, el rector Julio de León, membres de l'APA, mares i pares d'alumnes, i tots els alumnes del centre, acompanyats pel claustre de professors en ple.

En primer lloc, i després de visitar les noves dependències, el delegat va descobrir una placa, situada a l'entrada.

A continuació, l'alcalde va dirigir als assistents unes breus paraules. Acte seguit, el director del centre, Gabriel Tornos, va fer una exposició de les diferents etapes del menjador, des que va començar a funcionar, l'any 1994, fins aquell dia. Després la regidora de Cultura va parlar sobre els projectes que pensa dur a terme l'Ajuntament en el camp de l'ensenyament, i finalment el delegat va cloure l'acte amb el seu parlament.

Fent una mica de memòria sobre les instal·lacions que es van inaugurar, cal dir que era a principi

de l'any 1990 quan es van començar, amb el Departament d'Ensenyament, unes molt llargues i laborioses negociacions per poder disposar d'un menjador escolar en el nostre centre, ja que molts pares dels nostres alumnes treballaven tots dos i necessitaven d'aquest servei.

Per fi, l'any 1994 es construí un menjador, emprant uns mòduls metàl·lics prefabricats.

Amb l'arribada de la LOGSE, el menjador es va traslladar provisionalment a una aula de la planta baixa del centre, que havia quedat lliure per haver passat els nostres alumnes de 7è i 8è a l'ESO.

Els mòduls prefabricats, que s'havien construït per a menjador, van ser utilitzats com a Llar Municipal d' Infants de Primer Cicle i encara ho continuen essent.

Finalment, l'any 1999 es començaren les obres d'ampliació del centre, destinades a menjador escolar, que es van acabar pocs dies abans de la Setmana Santa passada. En un principi es va pensar que en tornar de vacances ja podríem fer ús de les noves instal·lacions, però no va ser possible, perquè faltava l'equipament: mobiliari, electrodomèstics, etc., que va anar arribant durant l'estiu.

Per fi, a l'inici del curs escolar 2000-2001, ja hem pogut gaudir d'unes instal·lacions dignes del nostre centre i del nostre poble. La comunitat educativa dóna les gràcies al Departament d'Ensenyament, a l'alcalde i els regidors de l'Ajuntament per l'esforç econòmic que han fet per dur a terme la realització d'aquesta obra. També volem donar el nostre agraïment a l'arquitecte Salvador Giné, que va redactar el projecte, i a l'equip de construccions escolars del Departament d'Ensenyament,

dirigit per l'arquitecte, Sr. Rovira, a Construccions Casanovas i a tots els que han intervingut en la seva construcció.

L'actual menjador ocupa una superfície de 200 metres quadrats, dels quals uns 140 estan destinats concretament a menjador, i la resta l'ocupen la cuina, els serveis per als alumnes, per a les monitores i altres dependències. Està molt ben il·luminat i ventilat i disposa d'una cabuda per a 54 comensals de Primària i 15 comensals d'Infantil, que més endavant podrien ampliar-se. Aquest menjador està equipat amb mobiliari nou i estris de cuina tots d'acer inoxidable: safates per servir el menjador, rentasafates, rentavaixelles, taula calenta amplis taulells, piques, etc.

El menjar el serveix una acreditada empresa de càtering de Lleida. A partir d'ara, coincidint amb la inauguració del nou menjador, hi haurà una nova gestió a càrrec d'una concessió administrativa supervisada per membres de l'APA, del Claustre de Professors i de l'Ajuntament. S'encarreguen del servei dues monitores que, a més de repartir i controlar el

menjador són les que duen a terme les activitats d'esbarjo i vigilància després de dinar i fins a l'hora de començar les classes de la tarda. Per acabar, vull desitjar que tots els alumnes del nostre centre puguin gaudir durant molts anys del servei d'aquestes magnífiques dependències.

GJR

Viure Saramago

En aquest número encetem una nova secció: el racó de lectura. Des d'aquest racó us aniré explicant coses sobre literatura, i, sobretot, us aniré recomanant llibres per llegir. Això de recomanar llibres és una mica perillós, ja ho sabem, perquè és possible que més d'una vegada no estigieu d'acord amb els meus gustos, però val la pena intentar-ho, si més no, per una raó: aquest racó neix d'un amor salvatge per la literatura. Sí, sí: salvatge. I des d'aquest sentiment us parlaré de llibres o d'autors que a mi m'han copsat per algun motiu. O sense cap motiu.

Però deixem-nos de divagacions. Aquest primer article és un càntic en favor de l'obra d'en José Saramago. He de reconèixer que jo he descobert aquest escriptor portuguès recentment, tot i que és tot un Premi Nobel. He de reconèixer, també, que al començament les seves obres em van semblar una mica avorrides. Però la seva

inegable qualitat literària i, sobretot, la seva manera de veure el món, la vida, les persones, el seu concepte ètic sobre l'existència, la multitud d'interrogants amb què desperta a tot aquell que llegeix les seves pàgines... Tot això i molt més va fer que jo no deixés de llegir Saramago, fins al punt de trobar-me vivint dins de "l'univers Saramago". I és que Saramago, ja us ho dic, s'ha de viure: no és un escriptor inofensiu que ens explica una historieta que ens fa passar l'estona. És algú que desperta consciències. I això és incòmode, és clar. Però la literatura de debò ha de ser incòmoda, no ens ha de deixar indiferents, ha de ser un cop de puny a la boca de l'estómac.

Bé, i dit l'anterior, us preguntareu: per on comencem? Qualsevol dels seus llibres és bo per començar a viure Saramago, però us podria dir, per exemple, que llegir Tots els noms és un bon inici. De Tots els noms s'ha dit que és una gran

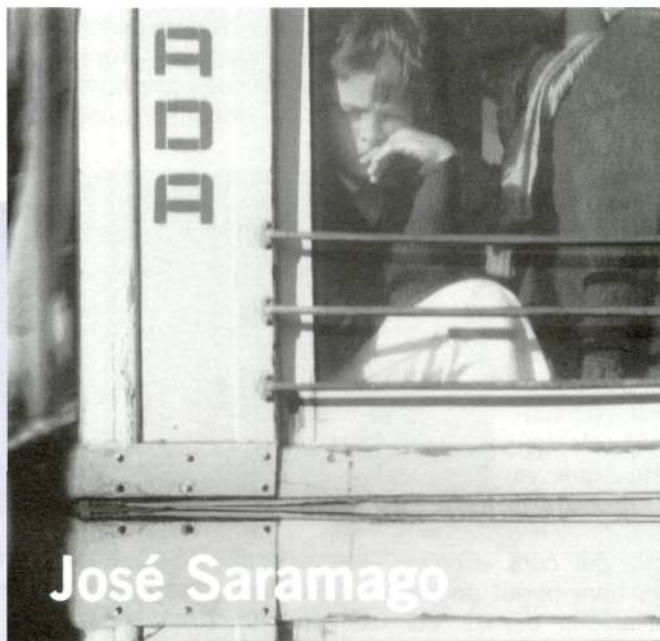
història d'amor, però atenció: no és una història d'amor convencional (si llegiu el llibre sabreu perquè). També s'ha dit d'aquesta novel·la que explora la solitud de l'home contemporani, i a això jo afegiria encara una cosa més: Tots els noms és una història que busca mantenir vives les persones que van morir, perquè l'oblit és la veritable mort. Ja ho sabem: una persona recordada encara no és morta...

Us podria dir més coses, però penso que el millor és que agafeu Tots els noms i comenceu a llegir. Podeu trobar la traducció catalana a Edicions 62 (tenen una col·lecció de butxaca que no està malament de preu). En aquesta editorial hi trobareu més obres de Saramago traduïdes del portuguès al català, però no hi són totes. L'editorial on podeu trobar tota l'obra de Saramago és Alfaguara, en aquest cas en castellà: l'interès que té la versió castellana dels textos saramaguians és que la traductora és la pròpia dona de l'escriptor, i això ja és un bon punt de partida.

Bé, quan acabeu Tots els noms podeu enfrontar-vos, per exemple, amb L'any de la mort de Ricardo Reis, o amb Ensayo sobre la ceguera, o podeu córrer a buscar la seva darrera novel·la, que va sortir al novembre: La caverna. Jo, mentrestant, aniré llegint els seus Cuadernos de Lanzarote, una sèrie de diaris on José Saramago es revela com una persona plena de dubtes que, de tant en tant, diu coses com:

"Som la memòria que tenim i la responsabilitat que assumim. Sense memòria no existim, sense responsabilitat potser no mereixem existir."

Rosario Curiel

José Saramago

Tots els noms

butxaca
62

48

Pregó de la Festa Major

Bona nit a tots, veïns i amics, Com podeu veure, he escrit el pregó en aquests quatre fulls. Els que em coneixeu ja sabeu que jo quan m'hi poso, m'hi poso! Espero ser breu i que demà al matí tingueu temps d'anar a missa o a la cercavila programada a les nou

vénen a viure i això es nota en la quantitat cada vegada més gran de cotxets de nadons i de nens en bicicleta que volten amunt i avall. I és que "Alpicat va bien, va bien", com diria aquell que juga a paddle per allà a Oropesa. Ara que també es nota en la quantitat de cotxes

m'anima a col·laborar en tot el que m'és possible i on cregueu que puc ser útil, aportant idees i, sobretot, ganes de treballar, i espero continuar fent-ho sigui en la revista El Nou Pinetell, sigui en la festa del Llibre Gegant, sigui en la Penya Barcelonista. Per cert, si hi ha algun company de la Penya del Barça, hem de mirar abans que comenci la temporada que no ens quedi cap poster del Figo penjat a la paret. Del Van Gaal, és clar, ja no en teníem cap. Deia que seguiré col·laborant quin sigui el color de l'Ajuntament. I és que jo penso que tots els veïns no només hem de viure a Alpicat, sinó que també hem de viure Alpicat, hem d'aprofitar els serveis que en aquests moments ens dona i també demanar el que creguem que hem de demanar. Per demanar que no sigui, eh senyor alcalde? Jo mateix, que visc en

pels carrers del poble amb la banda de tambors i trompetes. Així doncs, començaré a llegir.

Mai no hagués pensat que avui estaria aquí dalt parlant amb tots vosaltres i és un honor que s'hagi pensat en mi per a llegir el pregó de la Festa Major d'enguany, la primera del nou mil·lenni o l'última del mil·lenni que s'acaba, segons com es miri i segons qui ho digui. Ara no ens posarem a discutir això. De petit, jo vivia a l'Hospitalet de Llobregat i estiujejava en un poblet de la província de Lleida, prop d'Artesa de Segre, i alguna vegada havíem vingut els meus pares, mon germà i jo a banyar-nos a les Basses. Alpicat no el coneixia, però sabia que hi havia un poble que es deia així, perquè les Basses ho havien de ser d'Alpicat, ja que se'n deien, d'Alpicat. Amb el temps vaig saber que les Basses no ho són d'Alpicat, sinó de Lleida. Aquests són els records que tinc d'Alpicat de quan jo era petit. Llavors Alpicat devia de ser un poble bastant més petit que no pas ara, on tothom segur que es coneixia i és que, mentre molts pobles van perdent població i envelleixen, el nostre creix en habitants, en parelles joves que hi

que circulen pels carrers. Aquest creixement demogràfic comporta també la necessitat de créixer en equipaments com el nou consultori mèdic, que està a punt d'inaugurar-se, el projecte de la construcció d'un pavelló esportiu, la nova sala de La Unió, la portada del gas, el nou polígon industrial, etc. Per cert, també hem vist aquest any, a la primavera, com no tan sols hi vénen a viure les persones, sinó també una colla d'ànecs, oques i altres aus aquàtiques que s'han instal·lat ben a prop d'aquí i que aquests dies estaran ben entretingudes.

Jo visc a Alpicat des de fa uns anys, sis anys concretament, juntament amb la meva dona i els meus dos fills. I hi vivim entre d'altres raons gràcies a uns amics que ens aconsellaren venir a viure aquí, i els hem d'agrair el seu bon consell. Hem trobat bons amics i creiem i esperem tenir una bona relació amb tothom. Això

una de les urbanitzacions que estan al terme municipal, al començament vivia depenent absolutament de Lleida. Era un d'aquells que en diuen fluorescents, ja sabeu, que llueixen molt i gasten poc. Fins que vaig descobrir que aquí trobava molts dels serveis que anava a buscar a la